A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2013. október 3.*

„1999/44/EK irányelv — A fogyasztó jogai a fogyasztási cikk hibája esetén — E hiba csekély mértéke — A szerződéstől való elállás kizártsága — A nemzeti bíróság hatásköre”

A C-32/12. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Badajoz (Spanyolország) a Bírósághoz 2012. január 23-án érkezett, 2012. január 13-i határozatával terjesztett elő az előtte

Soledad Duarte Hueros

és

az **Autociba SA**,

az **Automóviles Citroën España SA**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök (előadó), M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits és J.-J. Kasel bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. január 24-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– S. Duarte Hueros képviseletében J. Menaya Nieto-Aliseda abogado,

– az Autociba SA képviseletében M. Ramiro Gutiérrez és L. T. Corchero Romero abogados,

– a spanyol kormány képviseletében S. Centeno Huerta, meghatalmazotti minőségben,

– a német kormány képviseletében F. Wannek, meghatalmazotti minőségben,

– a francia kormány képviseletében G. de Bergues és S. Menez, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

– a magyar kormány képviseletében Fehér M. Z., Szíjjártó K. és Biró-Tóth Z., meghatalmazotti minőségben,

– a lengyel kormány képviseletében M. Szpunar és B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében J. Baquero Cruz és M. van Beek, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2013. február 28-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 171., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 223. o.) értelmezésére irányul.

2 Ezt a kérelmet az egyrészről S. Duarte Hueros, másrészről az Autociba SA (a továbbiakban: Autociba) és az Automóviles Citroën España SA között az előbbinek egy gépjárműadásvételi-szerződésétől a gépjármű hibája miatt való felbontása iránti kérelme tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 Az 1999/44 irányelv (1) preambulumbekezdése kimondja:

„mivel a[z EK] […] 153. cikk[…] (1) és (3) bekezdése elrendeli, hogy a Közösségnek a[z EK] […] 95. cikk[…] alapján elfogadott intézkedések foganatosításán keresztül hozzá kell járulnia a fogyasztóvédelem magas szintjének eléréséhez”.

4 Ugyanezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Ezen irányelv célja a fogyasztási cikkek adásvételének [helyesen: adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak az] egyes vonatkozásait szabályozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítése a fogyasztóvédelem egységes minimális szintjének biztosítása érdekében a belső piac keretében.”

5 Az említett irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Az eladó köteles a fogyasztónak az adásvételi szerződésnek megfelelő fogyasztási cikket átadni.”

6 Az 1999/44 irányelv „A fogyasztó jogai” című 3. cikkének szövege a következő:

„(1) Az eladó felel a fogyasztóval szemben a fogyasztási cikk átadásának időpontjában meglévő minden hibáért.

(2) A szerződésnek való megfelelés hibája [helyesen: hiánya] esetén a fogyasztó jogosult akár a (3) bekezdésnek megfelelően a fogyasztási cikk szerződésszerű állapotának kijavítás vagy kicserélés formájában történő térítésmentes helyreállítására, akár az (5) és (6) bekezdésnek megfelelően kérheti a vételár megfelelő leszállítását, vagy az adott fogyasztási cikk vonatkozásában elállhat a szerződéstől.

(3) A fogyasztó az eladótól először a fogyasztási cikk térítésmentes kijavítását vagy kicserélését követelheti, kivéve, ha ez lehetetlen vagy aránytalan.

[…]

(5) A fogyasztó a vételár megfelelő csökkentését kérheti vagy elállhat a szerződéstől, ha

– nem jogosult sem a fogyasztási cikk kijavítására, sem a kicserélésére, vagy

– az eladó a hibát ésszerű határidőn belül nem orvosolta, vagy

– az eladó a hibát nem a fogyasztót érő jelentős kényelmetlenség nélkül orvosolta.

(6) Csekély mértékű hiba esetén a fogyasztó nem állhat el a szerződéstől.”

7 Az irányelv 8. cikkének (2) bekezdése szerint:

„A tagállamok az ezen irányelv által szabályozott területen elfogadhatnak vagy hatályban tarthatnak a[z EK-Szerződéssel] összhangban lévő szigorúbb rendelkezéseket annak érdekében, hogy a fogyasztóknak magasabb szintű védelmet biztosítsanak.”

8 Ugyanezen irányelv 11. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében:

„A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek […] megfeleljenek”.

A spanyol jog

9 Az 1999/44 irányelv átültetésére vonatkozó, az alapjogvita tényállásának idején hatályos nemzeti jogszabály a fogyasztási cikkek adásvételére vonatkozó jótállásról szóló, 2003. július 10-i 23/2003. sz. törvény (Ley 23/2003 de Garantías en la Venta de Bienes de Consumo) (BOE, 165. sz., 2003. július 11., 27160. o., a továbbiakban: 23/2003 törvény) volt.

10 A 23/2003 törvény 4. cikkének első bekezdése értelmében:

„(1) Az eladó felel a fogyasztóval szemben a fogyasztási cikk átadásának időpontjában meglévő minden hibájáért. A jelen törvényben meghatározott feltételek mellett a fogyasztó a fogyasztási cikk kijavítására, kicserélésére, a vételár leszállítására vagy a szerződéstől való elállásra jogosult.”

11 Az említett törvény 5. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Ha a fogyasztási cikk nem felel meg a szerződésnek, a fogyasztó választása szerint kérheti a fogyasztási cikk kijavítását vagy kicserélését, kivéve ha e lehetőségek valamelyike kizárt vagy aránytalan. Attól az időponttól kezdve, hogy a fogyasztó a választását közli az eladóval, ahhoz mindkét fél kötve van. A fogyasztó e választása nem érinti a következő cikkben foglaltakat arra az esetre vonatkozóan, amikor a fogyasztási cikk a kijavítás vagy a kicserélés következtében sem felel meg a szerződésnek.”

12 Ugyanezen törvény 7. cikkének szövege a következő:

„A vételár leszállítására és elállásra a fogyasztó választása alapján akkor kerülhet sor, ha nem kérheti a kijavítást vagy kicserélést, vagy az nem végezhető el ésszerű határidőn belül, illetve a fogyasztót érő jelentős kényelmetlenség nélkül. Csekély mértékű hiba esetén elállásnak nincs helye.”

13 A polgári perrendtartás (Ley de Enjuiciamiento Civil) 216. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„A polgári bíróságok az eléjük kerülő ügyeket a felek által szolgáltatott tények, bizonyítékok és kérelmek alapján bírálják el, kivéve ha a törvény különös esetekben eltérően rendelkezik”.

14 A polgári perrendtartás 218. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„A bírósági határozatoknak egyértelműeknek és pontosaknak kell lenniük, továbbá meg kell felelniük a kereseti kérelmeknek és a felek által a per során kellő időben előterjesztett egyéb kérelmeknek. Tartalmazzák a kért megállapításokat, határoznak az alperes pernyertességéről vagy pervesztességéről, valamint a jogvita tárgyát képező minden vitás kérdésről.

A bíróság – anélkül, hogy eltérne a kereset tárgyától olyan ténybeli és jogi elemek elfogadásával, amelyek különböznek a felek által előterjeszteni szándékozottaktól – az ügyre alkalmazandó jogi normák alapján határoz, még akkor is, ha azokat a jogvita felei helytelenül idézték, vagy azokra helytelenül hivatkoztak”.

15 A polgári perrendtartás 400. cikke kifejti:

„(1) Ha a kereseti kérelemben foglaltak különböző tényeken, különböző jogalapokon, illetve jogcímeken alapulhatnak, akkor azokra, amennyiben ismertek, a keresetben kell hivatkozni, illetve azokra a kereset benyújtásakor is lehet hivatkozni, azok előterjesztését azonban nem lehet valamely későbbi eljárásra fenntartani.

[…]

(2) Az előző bekezdés rendelkezéseinek megfelelően a perfüggőség és a jogerő szempontjából a jogvitában hivatkozott tényeket és jogalapokat azonosnak kell tekinteni a korábbi eljárásban hivatkozottakkal, amennyiben azokra a korábbi eljárásban is lehetett volna hivatkozni.”

16 A polgári perrendtartás 412. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Attól kezdve, hogy az eljárás tárgya a keresetben, az ellenkérelemben vagy adott esetben a viszontkeresetben meghatározásra került, a felek azt később nem változtathatják meg.”

A jogvita és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

17 2004 júliusában S. Duarte Hueros egy nyitható tetejű gépkocsit vett az Autocibától. 2004 augusztusában a 14 320 euró összegű vételár vevő általi megfizetését követően az Autociba átadta számára a gépjárművet.

18 Mivel esőben a víz a tetőn keresztül beszivárgott a gépkocsi belsejébe, S. Duarte Hueros visszavitte azt az Autocibához. A számos javítási kísérlet sikertelensége miatt S. Duarte Hueros a jármű cseréjét kérte.

19 Miután az Autociba ezt megtagadta, S. Duarte Hueros a Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Badajozhoz (2. sz. bajadozi elsőfokú bíróság) fordult az szerződés felbontása, valamint annak érdekében, hogy az Autocibát és a Citroën España SA-t – ez utóbbit mint a gépjármű gyártóját – egyetemlegesen kötelezzék a gépjármű vételárának visszafizetésére.

20 A Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Badajoz azonban rámutat arra, hogy mivel a jogvita eredetét képező hiba csekély mértékű, az 1999/44 irányelv 3. cikkének (6) bekezdése értelmében nem lehet helyt adni az adásvételi szerződés felbontása iránti kérelemnek.

21 Ebben az összefüggésben, noha S. Duarte Huerosnak az említett irányelv 3. cikkének (5) bekezdése alapján joga volt a vételár megfelelő leszállítására, a kérdést előterjesztő bíróság mindazonáltal megállapítja, hogy ez a megoldás nem alkalmazható a belföldi eljárási szabályok, többek között a polgári perrendtartás 218. cikkének (1) bekezdésében foglalt azon elv miatt, miszerint a bírósági határozatok a felek kérelmeihez kötöttek, mivel erre vonatkozóan a fogyasztó sem elsődlegesen, sem másodlagosan nem terjesztett elő kérelmet.

22 Egyébiránt, tekintettel arra, hogy S. Duarte Huerosnak lehetősége volt arra, hogy az alapeljárás keretében kérje – akár másodlagosan is – a vételár leszállítását, egy későbbi eljárásban semmilyen bírósági kereset nem fogadható el, mivel a spanyol jogban a jogerő elve az összes olyan igényre kiterjed, amelyet valamely korábbi eljárásban érvényesíteni lehetett volna.

23 E körülmények között, mivel kétségei voltak a spanyol jognak az 1999/44 irányelvből eredő elvekkel való összeegyeztethetőségét illetően, a Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Badajoz felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„Ha egy fogyasztó azt követően, hogy a szerződésszerű állapot helyreállítására annak ellenére nem került sor, hogy a javítást többször is eredménytelenül kérte, bírósági úton kizárólag a szerződés felbontása iránti igényt érvényesít, és a felbontásra azért nincs lehetőség, mert csekély mértékű hibáról van szó, a bíróság elismerheti-e hivatalból a fogyasztó jogát a megfelelő árleszállításra?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

24 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az 1999/44 irányelvvel ellentétes-e az alapügyben szóban forgóhoz hasonló tagállami szabályozás, amely – amennyiben a szerződésben meghatározott fogyasztási cikk vételárának megfelelő leszállítására jogosult fogyasztó a bíróság előtt kizárólag a szerződés felbontása iránti igényt érvényesít annak ellenére, hogy arra e fogyasztási cikk hibájának csekély mértéke miatt nincs lehetőség – még akkor sem teszi lehetővé, hogy az eljáró nemzeti bíróság hivatalból leszállítsa a vételárat, ha az említett fogyasztó nem jogosult sem eredeti kérelmének megváltoztatására, sem arra, hogy erre vonatkozóan új keresetet terjesszen elő.

25 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az 1999/44 irányelv célja, amint azt annak (1) preambulumbekezdése megjelöli, a fogyasztóvédelem magas szintjének biztosítása (a C-404/06. sz. Quelle-ügyben 2008. április 17-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-2685. o.] 36. pontja).

26 Így különösen, az 1999/44 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerint, az eladó köteles a fogyasztónak az adásvételi szerződésnek megfelelő fogyasztási cikket átadni.

27 Ebből a szempontból az említett irányelv 3. cikkének (1) bekezdése szerint az eladó felel a fogyasztóval szemben a fogyasztási cikk átadásának időpontjában meglévő minden hibáért (lásd a fent hivatkozott Quelle-ügyben hozott ítélet 26. pontját, valamint a C-65/09. és C-87/09. sz. Gebr. Weber és Putz egyesített ügyekben 2011. június 16-án hozott ítélet [EBHT 2011., I-5257. o.] 43. pontját).

28 Az említett 3. cikk a (2) bekezdésében felsorolja a fogyasztónak az átadott hibás fogyasztási cikk esetében az eladóval szemben érvényesíthető jogait. Először is a fogyasztó e cikk (3) bekezdésének megfelelően követelheti a fogyasztási cikk szerződésszerű állapotának helyreállítását. E helyreállítás lehetetlensége esetén másodszor, ugyanezen cikk (5) bekezdésének megfelelően, kérheti a vételár leszállítását, vagy elállhat a szerződéstől (lásd a fent hivatkozott Quelle-ügyben hozott ítélet 27. pontját, valamint a fent hivatkozott Gebr. Weber és Putz egyesített ügyekben hozott ítélet 44. pontját). Mindazonáltal, amint az ezen 3. cikk (6) bekezdéséből kitűnik, amennyiben az átadott fogyasztási cikk hibája csekély mértékű, a fogyasztó nem állhat el a szerződéstől, és ebben az esetben kizárólag a szóban forgó fogyasztási cikk vételára megfelelő leszállításának igénylésére vonatkozó jog illeti meg.

29 Ebben az összefüggésben, amint arra lényegében indítványának 41. pontjában a főtanácsnok is rámutatott, meg kell állapítani, hogy az említett 3. cikk nem tartalmaz olyan rendelkezést, amelynek értelmében a nemzeti bíróság az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között köteles volna hivatalból megfelelően leszállítani a szóban forgó fogyasztási cikk vételárát.

30 A 1999/44 irányelv 3. cikke ezen irányelv 11. cikkének (1) bekezdésével együttes olvasatban valójában arra szorítkozik, hogy a tagállamok számára előírja, hogy fogadják el az ahhoz szükséges rendelkezéseket, hogy a fogyasztó a fogyasztási cikk hibája esetére meghatározott különböző megoldásokat alkalmazva hatékonyan gyakorolhassa a jogait. Amint arra a főtanácsnok az indítványának 25. pontjában úgyszintén rámutatott, az irányelv nem tartalmaz információkat azon mechanizmusokat illetően, amelyek lehetővé teszik e jogok bíróság előtti érvényesítését.

31 Ennélfogva a tárgyra vonatkozó uniós szabályozás hiányában a fogyasztók 1999/44 irányelvből származó jogainak védelmét biztosító eljárási szabályok a tagállamok eljárási autonómiájának elve alapján azok belső jogrendjébe tartoznak. E szabályok azonban nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint a hasonló belső jellegű esetekre vonatkozó szabályok (egyenértékűség elve), és nem tehetik a gyakorlatban lehetetlenné vagy rendkívül nehézzé az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását (tényleges érvényesülés elve) (lásd ebben az értelemben a C-472/11. sz. Banif Plus Bank ügyben 2013. február 21-én hozott ítélet 26. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

32 Az egyenértékűség elvét illetően meg kell állapítani, hogy a Bíróság rendelkezésére álló iratok nem tárnak fel olyan információt, amely kételyre adna okot azt illetően, hogy a spanyol eljárásjogi szabályozás összhangban áll-e ezzel az elvvel.

33 Az iratokból ugyanis az tűnik ki, hogy ez a szabályozás azon ténytől függetlenül alkalmazandó, hogy az uniós vagy a nemzeti jogból ered-e az a jogszabály, amelynek alapján a fogyasztó a keresetet benyújtotta.

34 A tényleges érvényesülés elvét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében minden olyan esetet, amikor felmerül a kérdés, hogy egy nemzeti eljárási rendelkezés lehetetlenné vagy rendkívül nehézzé teszi-e az uniós jog alkalmazását, e rendelkezésnek a különböző nemzeti hatóságok előtti eljárás egészében betöltött helyére, ezen eljárás menetére és sajátosságaira figyelemmel kell megvizsgálni (a C-618/10. sz. Banco Español de Crédito ügyben 2012. június 14-én hozott ítélet 49. pontja és a C-415/11. sz. Aziz-ügyben 2013. március 14-én hozott ítélet 53. pontja).

35 A jelen esetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az tűnik ki, hogy egyrészt a polgári perrendtartás 216. és 218. cikkének alkalmazása során a nemzeti bíróság kötve van a felperes által a keresetében előterjesztett kérelemhez, másrészt a felperes – ugyanezen polgári perrendtartás 412. cikke (1) bekezdésének megfelelően – az eljárás során nem változtathatja meg ezen kérelem tárgyát.

36 Ezenkívül, az említett polgári perrendtartás 400. cikkének értelmében a felperes nem jogosult új keresetet benyújtani olyan igények érvényesítése céljából, amelyekre – legalább másodlagosan – egy korábbi eljárás során már hivatkozhatott volna. A jogerő elve alapján ugyanis az ilyen kereset elfogadhatatlannak bizonyulna.

37 Ennélfogva ezekből az információkból az következik, hogy a spanyol eljárási rendszerben, ha a jogvitában eljáró nemzeti bíróság azt állapítja meg, hogy e fogyasztási cikk hibája valójában csekély mértékű, akkor végleg elveszíti az e fogyasztási cikk vételárának megfelelő leszállítására vonatkozó – az 1999/44 irányelv 3. cikkének (5) bekezdésén alapuló – jog érvényesítésének lehetőségét az a fogyasztó, aki a bíróságtól kizárólag a fogyasztási cikkre vonatkozó adásvételi szerződés felbontását kérelmezi, kivéve azt az esetet, amikor másodlagosan benyújtott ilyen vételár-leszállítás iránti kérelmet.

38 Ezzel kapcsolatban mindazonáltal rá kell mutatni, hogy figyelembe véve az említett eljárás lefolyását és az említett eljárási rendszer sajátosságait, ezt a feltevést rendkívül valószínűtlennek kell tekinteni, mivel fennáll az a nem elhanyagolható kockázat, hogy az érintett fogyasztó nem nyújt be másodlagos kérelmet – amely végeredményben a főkérelemnél alacsonyabb fokú védelem elérésére irányul – akár azért, mert különösen merev az a kötelezettség, hogy azt a főkérelemmel egyidejűleg kell előterjeszteni, akár azért, mert ez a fogyasztó nem ismeri vagy nem ismeri fel a jogai terjedelmét (lásd analógia útján a fent hivatkozott Aziz-ügyben hozott ítélet 58. pontját).

39 Ebben az összefüggésben meg kell állapítani, hogy az ilyen eljárásjogi rendszer, amennyiben nem teszi lehetővé a nemzeti bíróság számára, hogy hivatalból elismerje a fogyasztónak a fogyasztási cikk vételárának leszállítására vonatkozó jogát – jóllehet az utóbbi sem az eredeti kérelmének megváltoztatására, sem pedig erre vonatkozóan új kereset előterjesztésére nem jogosult –, sértheti az uniós jogalkotó által megteremteni szándékozott fogyasztóvédelem hatékonyságát.

40 A spanyol rendszer ugyanis lényegében arra kötelezi a fogyasztót, hogy az előre találja ki a fogyasztási cikk hibájának jogi minősítésére vonatkozó – végleges jelleggel az illetékes bíróság által lefolytatandó – elemzés eredményét, ami teljességgel bizonytalanná, tehát esetleges jellegűvé teszi a fogyasztó számára az 1999/44 irányelv 3. cikkének (5) bekezdésében nyújtott védelmet. Ez még inkább így van, ha az ilyen elemzés a jelen ügybelihez hasonlóan különösen összetettnek bizonyul, ezért az említett minősítés döntő mértékben a jogvitában eljáró bíróság által lefolytatott vizsgálattól függ.

41 E körülmények között, amint arra a főtanácsnok az indítványának 31. pontjában rámutatott, meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó spanyol szabályozás nem tűnik összeegyeztethetőnek a tényleges érvényesülés elvével, mivel rendkívül nehézzé, sőt lehetetlenné teszi, hogy a fogyasztók által azon okból kezdeményezett bírósági eljárások során, hogy az átadott fogyasztási cikk nem felel meg az adásvételi szerződésnek, érvényesüljön azon védelem, amelyben ez utóbbiakat az 1999/44 irányelv részesíteni kívánja.

42 Ennek tisztázását követően ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróság feladatát képezi annak vizsgálata, hogy az előtte folyamatban lévő jogvitában mely nemzeti jogszabályokat kell alkalmazni, és a hatásköre keretei között mindent meg kell tennie annak érdekében, hogy a belső jog egészére tekintettel és az utóbbi által elfogadott értelmezési módszerek alkalmazásával biztosítsa az 1999/44 irányelv 3. cikke (5) bekezdésének teljes érvényesülését, és annak céljával összhangban álló eredményre jusson (lásd ebben az értelemben a C-282/10. sz. Dominguez-ügyben 2012. január 24-én hozott ítélet 27. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

43 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1999/44 irányelvvel ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló tagállami szabályozás, amely – amennyiben a szerződésben meghatározott fogyasztási cikk vételárának megfelelő leszállítására jogosult fogyasztó a bíróság előtt kizárólag a szerződés felbontása iránti igényt érvényesít annak ellenére, hogy arra e fogyasztási cikk hibájának csekély mértéke miatt nincs lehetőség – még akkor sem teszi lehetővé, hogy az eljáró nemzeti bíróság hivatalból leszállítsa a vételárat, ha az említett fogyasztó nem jogosult sem eredeti kérelmének megváltoztatására, sem arra, hogy erre vonatkozóan új keresetet terjesszen elő.

A költségekről

44 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló tagállami szabályozás, amely – amennyiben a szerződésben meghatározott fogyasztási cikk vételárának megfelelő leszállítására jogosult fogyasztó a bíróság előtt kizárólag a szerződés felbontása iránti igényt érvényesít annak ellenére, hogy arra e fogyasztási cikk hibájának csekély mértéke miatt nincs lehetőség – még akkor sem teszi lehetővé, hogy az eljáró nemzeti bíróság hivatalból leszállítsa a vételárat, ha az említett fogyasztó nem jogosult sem eredeti kérelmének megváltoztatására, sem arra, hogy erre vonatkozóan új keresetet terjesszen elő.

Aláírások